

Hồi Thứ Tám

TRỜI TÌNH KHÓ HÀN GẮN

Thiều nữ áo đen ở đằng xa tới, cũng dùng một cái khăn lụa đen bịt mặt như Lệnh Hồ Sở Sở vậy nên không ai biết rõ mặt mũi của nàng ta ra sao?

Trông thấy hình dáng người và thân pháp của thiếu nữ vừa tới nơi đó, Lệnh Hồ Sở Sở đã đoán ra được nàng đó là ai rồi, nên khẽ hỏi Liên Anh rằng:

– Hách Liên công chúa, cô nương này chắc thế nào cũng là U Minh Quỷ Nữ, người xếp hàng chót của nhóm Thế Ngoại Bát Hung mà võ công cao siêu nhất bọn phải không?

Thấy thiếu nữ áo đen vừa hiện thân. Liên Anh đã hớn hở mừng rỡ, nên nghe thấy Lệnh Hồ Sở Sở hỏi như vậy đã vội gật đầu đáp:

– Lệnh Hồ cô nương đoán rất đúng. Nàng chính là Âm Tố Mai, bát muội của chúng tôi đấy. Hai vị đều là tuyệt đại hồng trang và tên tuổi cũng lừng lẫy nhất giang hồ. Ngày hôm nay hai vị gặp nhau ở trên bờ hồ Ha Lập...

Không đợi chờ Liên Anh nói dứt lời, Âm Tố Mai đã giơ tay lên chỉ vào Lệnh Hồ Sở Sở mà cất giọng kêu như tiếng chuông bạc hỏi:

– Hách Liên lục tử, cô nương này có phải là Xà Khiết Mỹ Nhân đấy không?

Thấy nàng nọ chìa tay ra, Mộ Quang đã giật mình cả kinh, vì chàng biết ở trong Huyết Hà, người ra tay xử dụng cách không điểm huyệt điểm té Tiểu Hồng và cướp mất Huyết Thần Kinh chính là U Minh Quỷ Nữ. Sở chàng biết như vậy, là vì trông thấy chiếc tay nàng nọ, đã nhận ra được ngay.

Thấy U Minh Quỷ Nữ hỏi tới mình, Lệnh Hồ Sở Sở dùng giọng mũi “Hừ” và lạnh lùng xen lời nói:

– Chính tôi là Lệnh Hồ Sở Sở đây. Âm cô nương đã dạy bảo cho con nữ tỳ mất dạy đứng ở cạnh tôi đây rồi...

Không ngờ Lệnh Hồ Sở Sở lại hay biết chuyện ấy và còn nói toạc ra như vậy, Tố Mai cũng phải kinh ngạc, liền lấy cái hộp thủy tinh đựng Huyết Thần Kinh ra, mỉm cười đáp:

– Tôi tưởng cuốn Huyết Thần Kinh đã được bao nhiêu người của võ lâm nhòm ngó và đã hy sinh tính mạng, thế nào cũng là một cuốn bí kíp rất quý báu, nên lòng hiếu kỳ thúc đẩy, tôi mới đi mượn về để coi xem. Ngờ đâu cuốn Thần Kinh này lại là nửa cuốn sách rách nát, nên giờ tôi tới đây để đem trả lại cho nguyên chủ, và để bạn họ Nghiêm khỏi phải mất công tốn sức mà không có kết quả gì.

Nói xong, nàng ra tay vớt ngay cái hộp ấy cho Mộ Quang.

Vì nhớ kỹ bài thơ của Thạch đại phu nhân là:

*“Hư mệnh Huyết Thần Kinh
Nan tâm cứu giác hình
Thần kinh sai bán sách
Hà tất khổ lao tâm”*

Cho nên Mộ Quang thấy Tố Mai nói cuốn Huyết Thần Kinh chỉ là nửa cuốn sách rách nát không đáng tiền chàng không ngạc nhiên tí nào là thế.

Chàng đỡ lấy cái hộp thủy tinh đựng cuốn Huyết Thần Kinh, thấy nắp hộp bị Tố Mai mở ra rồi, nên chàng thuận tay lấy cuốn sách ấy ra xem trước mặt mọi người, chứ không cần phải dấu diếm nữa.

Chỉ trừ Lệnh Hồ Sở Sở vẫn nằm yên ở trên võng thôi, còn các người khác đều chăm chú nhìn vào tay của Mộ Quang, nhưng bất cứ người nào cũng vậy, trông thấy cuốn sách ấy rồi, đều lắc đầu gượng cười.

Thì ra cuốn Huyết Thần Kinh ấy trang nào cũng thiếu sót hoặc mất một hai giòng, hoặc mất hai ba chữ, còn có trang lại không có một chữ nào cả. Người thông minh chi nhìn qua một chút cũng biết ngay, thế nào cũng còn có một cuốn Huyết Thần Kinh thứ hai cần phải có cuốn chấp lại mới có thể hiểu rõ mà nghiên cứu được võ công ở bên trong.

Liên Anh thấy thế, đã nghĩ thầm:

“Chưa chắc cuốn Huyết Thần Kinh này đã là vật vô dụng hẳn. Sao Bát Muội lại trả cho Mộ Quang”...

Nàng vừa nghĩ vừa đưa mắt liếc nhìn Tố Mai. Là người rất thông minh, Tố Mai thấy Liên Anh nhìn mình, biết ngay nàng ta muốn hỏi gì rồi nên nàng dùng Nhĩ ngữ truyền thanh mà nói cho nàng nọ hay rằng:

– Lục tử cứ yên tâm, tiểu muội đã chép sẵn một cuốn rồi.

Lúc ấy Mộ Quang đã bỏ cái hộp đựng Huyết Thần Kinh vào trong túi da. Tiểu Hồng thì hậm hực lườm Tố Mai và cung kính rí tai Lệnh Hồ Sở Sở khẽ nói hình như nàng tưởng thuật chuyện gì cho chủ nhân hay vậy.

Đưa mắt liếc nhìn thấy thế, Tố Mai cười khi nói:

– Có phải Tạ cô nương muốn trả thù bị tôi cách không điểm huyết và bị cướp mất cuốn Huyết Thần Kinh đấy không? Ai bảo cô nương lại ra tay cướp giựt của bạn Mộ Quang nên tôi mới phải giở thủ đoạn chim cướp cơm chim ra để mượn xem đấy. Điều thứ hai tôi đã nương tay, không điểm vào trọng huyết của cô nương rồi. Điều thứ ba, tôi thấy trong võ lâm đương thời ngoài chủ nhân của cô nương là Xà Khiết Mỹ Nhân, thử hỏi có ai có thể đấu được với Âm Tố Mai này một trăm hiệp mà không bị đánh bại không?

Lời nói của Tố Mai quả thực ngông cuồng khôn tả, Hách Liên Anh, Thượng Quan Phụng, Hùng Sách vì là các người ở trong nhóm Thế Ngoại Bát Hung không cảm thấy sao, nhưng còn Hùng Bách Phi nghe nàng ta nói như thế đã trợn ngược đôi lông mày lên liếc nhìn nàng ta mấy cái, có vẻ không phục.

Mộ Quang tưởng Lệnh Hồ Sở Sở nghe thấy Tố Mai nói như vậy thế nào cũng tức giận, ngờ đâu nàng ta lại rất dịu dàng nhìn Tiểu Hồng gật đầu một cái và khẽ nói:

– Hồng nhi, Âm cô nương nói rất đúng. Khi cô ta cướp Huyết Thần Kinh, quả có lòng tha chết cho người thực. Người lại còn muốn châu chấu đá voi, định đấu với cô ta một phen nữa, người không sợ là mất hết sĩ diện của ta hay sao?

Bị chủ nhân khiển trách như vậy, Tiểu Hồng hổ thẹn cúi đầu xuống vừa lui bước vừa suýt khóc.

Lệnh Hồ Sở Sở ngừng đầu nên nhìn Tố Mai, vừa cười vừa hỏi:

– Cảm ơn Âm cô nương, vì cô nương đã coi Lệnh Hồ Sở Sở này vẫn có đủ tư cách để đối địch với cô nương như vậy.

Tố Mai cười vẻ kiêu ngạo, đáp:

– Tất cả anh hùng ở trên thiên hạ này đều không dám đem xỉa tới người có thể hò hét ra mây gió, đứng trên cao nhìn xuống dưới vũ trụ, thì có lẽ chỉ có Xà Khiết Mỹ Nhân với U Minh Quỷ Nữ này thôi.

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Mộ Quang giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:

– “Ta bị thất tình luôn luôn như thế này, có lẽ từ nay trở đi ta phải ẩn núp vào một nơi, nghiên cứu tuyệt học để khỏi bị Âm Tố Mai coi thường tất cả anh hùng của thế gian như vậy, khiến đường đường một đấng tu mi nam tử mà lại mất sĩ diện với họ, thì còn mặt mũi nào nữa?”

Chàng đang nghĩ ngợi, thì lại nghe thấy Lệnh Hồ Sở Sở hỏi Tố Mai tiếp:

– Âm cô nương, chúng ta gặp nhau ở nơi đây như vậy cũng không phải là chuyện dễ, nên ngoài việc so tài cao thấp với nhau ra, tôi muốn đề nghị chúng ta đánh cuộc thêm một tý gì để góp vui. Chẳng hay cô nương có tán thành không?

Tố Mai vừa cười vừa đáp:

– Đề nghị này của Lệnh Hồ cô nương hay lắm. Rủ tôi thua, thì tôi sẽ xóa bỏ ngoại hiệu U Minh Quỷ Nữ đi, cắt tóc làm ni cô, quy y cửa Phật.

Mọi người nghe nàng ta nói như thế cả kinh, nhất là Mộ Quang thì cau mày lại, nghĩ bụng:

– “Chắc thế nào Tố Mai cũng nắm chắc phần thắng, nên mới dám đánh cuộc to như thế!”

Lệnh Hồ Sở Sở nghe nói cũng gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

– Nếu tôi thua, thì tôi với hai nữ tỳ Tiểu Hồng, Tiểu Thanh sẽ tự tử ngay ở bên hồ Ha Lạp này.

Lệnh Hồ Sở Sở đánh cuộc như vậy, lại còn lớn và nặng hơn của Tố Mai.

Mọi người không thấy Tiểu Hồng với Tiểu Thanh kinh hãi gì cả, hình như hai người đã yên trí tài nghệ chủ nhân mình thế nào cũng thắng đối phương.

Tố Mai tươi cười nói tiếp:

– Lệnh Hồ cô nương thực là người nhanh nhẩu. Chúng ta đã đánh cuộc lớn như thế thì lúc cử hành phải long trọng một chút, chứ không nên cầu thả.

Lệnh Hồ Sở Sở vừa cười vừa hỏi lại:

– Cử hành như thế nào mới được long trọng, chắc Âm cô nương thế nào cũng có cao luận về vấn đề ấy?

Tố Mai vừa cười vừa đáp:

– Chúng ta đều tự cho là người phi thường, thì phen này chúng ta phải hoàn toàn so tài hết công lực của Nội Ngũ Hành với Ngũ Hành. Như thế, bên nào thua mới cam tâm.

Lệnh Hồ Sở Sở gật đầu đỡ lời:

– Hay lắm! Hay lắm! Bây giờ chúng ta bắt đầu đi.

Nói xong, nàng vịn vai Tiểu Thanh và Tiểu Hồng, gượng đứng dậy.

Vì tới muộn nên Tố Mai không biết Lệnh Hồ Sở Sở đau ốm, lúc này nàng thấy Lệnh Hồ Sở Sở như vậy rất ngạc nhiên hỏi:

– Lệnh Hồ cô nương trong người bị thương hay sao?

Lệnh Hồ Sở Sở lắc đầu. Mộ Quang đứng cạnh đã xen lời nói:

– Lệnh Hồ cô nương là người có thần công tuyệt nghệ, cái thế vô song, khi nào cô ta lại mang thương tích được? Đó là cô ta bị nhiễm phải bệnh nặng đấy thôi.

Tố Mai lại nhìn Lệnh Hồ Sở Sở hỏi tiếp:

– Cô nương đã nhiễm bệnh nặng như thế, sao lại còn đánh cuộc với tôi như vậy?

Lệnh Hồ Sở Sở gượng cười, đang định trả lời, thì Tiểu Hồng đã trợn ngược mắt lên, cướp lời nói tiếp:

– Lệnh Hồ cô nương của chúng tôi có phải là con người tầm thường như người khác đâu? Mặc dầu Xà Khiết Mỹ Nhân có bệnh thực, nhưng vẫn đủ sức đấu với U Minh Quỷ Nữ mạnh như rồng, hổ.

Tố Mai cười khẩy một tiếng và nói tiếp:

– Cô nương này coi tên Xà Khiết Mỹ Nhân của chủ nhân giá trị quá! Nhưng

tôi cũng không coi rẻ bốn chữ U Minh Quỷ Nữ. Nếu ngày hôm nay Lệnh Hồ cô nương có bệnh, thì cuộc hẹn ước này coi như xóa bỏ để đợi ngày khác, địa điểm khác hãy quyết chiến sau.

Lệnh Hồ Sở Sở không ngờ Tố Mai lại là người rộng lượng như thế, liền mỉm cười nói tiếp:

– Âm cô nương, chúng ta cứ nên đấu ngay bây thì hơn, vì bệnh của tôi nhất thời chưa thể khỏi được đâu.

Tố Mai ngẫm nghĩ giây lát, rồi đỡ lời:

– Lệnh Hồ cô nương đã bệnh nặng như vậy, thì cuộc hẹn ước của chúng ta kéo dài thời gian ra một chút để cô nương có thì giờ điều dưỡng. Vì vậy, tôi định đến trưa ngày Tết Đoan Ngọ sang năm, chúng sẽ gặp nhau ở trên Nga Mi Kim Đỉnh nhé?

Lệnh Hồ Sở Sở thấy đối phương nói có vẻ chí tình như vậy đành phải gật đầu nhận lời.

Lúc ấy Hình Bách Phi trong nhóm Tây Nhạc Tam Quái liền rỉ tai Thượng Quan Phụng khẽ nói:

– Thượng Quan đại tỷ, võ học của Lệnh Hồ Sở Sở cao lắm, quả thực là một chướng ngại vật của chúng ta xưng bá võ lâm. Sao không nhân ngày hôm này y thị bệnh nặng mà diệt trừ y thị đi?

Thượng Quan Phụng khẽ đáp:

– Tôi cũng tán thành ý kiến của Thiên Quân, nhưng tính của Âm bát muội chúng tôi lạ lắm, việc gì đã quyết định rồi thì không bao giờ chịu thay đổi.

Y thị vừa nói tới đó thì hình như Tố Mai đã hay biết. Nàng quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt y thị, lạnh lùng nói:

– Thượng Quan đại tỷ phải nên biết rõ tính nết của tiểu muội mới được. Tiểu muội đã đính ước với Lệnh Hồ cô nương vào Tết Đoan Ngọ sang năm ở trên Nga Mi Kim Đỉnh rồi. Bây giờ đôi bên nên chia tay một cách hỉ hả chứ đừng có giở trò tiểu nhân hẹp lượng ra để người ta chê cười cho.

Lệnh Hồ Sở Sở cũng hiểu biết ngay ý định của tên hung tà muốn gì rồi. Nàng liếc nhìn Thượng Quan Phụng với Bách Phi các người, rồi cười khẩy nói:

– Âm cô nương khỏi phải lo ngại hộ tôi. Tuy Lệnh Hồ Sở Sở này đang bệnh nặng thực, nhưng chưa đến nỗi phải hãi sợ nhưng kẻ chả hơn được bọn giá áo túi cơm là bao như Hình Thiên Quân với Thượng Quan Phụng chẳng hạn.

Hình Bách Phi với Thượng Quan phụng nghe thấy nàng ta nói như vậy định nổi khùng, nhưng Tố Mai đã xua tay ngăn cản. Rồi vừa cười vừa nói với Lệnh Hồ Sở Sở tiếp:

– Lệnh Hồ cô nương, chúng ta đã hẹn nhau ngày giờ gặp gỡ rồi, khỏi cần phải

nói nhiều nữa. Chỉ mong cô nương chóng mạnh, đến Tết Đoan Ngọ sang năm chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Nga Mi Kim Đỉnh.

Lệnh Hồ Sở Sở tựa vai Tiểu Thanh, gật đầu chào lại Tố Mai và nhìn theo nàng ta dẫn Thượng Quan Phụng, Hách Liên Anh, Hình Bách Phi các người đi thẳng vào trong rừng cho tới hút bóng mới thôi. Lúc ấy nàng mới khẽ lắc đầu, ai oán thở dài một tiếng và u oán nói:

– U Minh Quỷ Nữ quả thực danh bất hư truyền và cũng là kinh địch duy nhất của Lệnh Hồ Sở Sở này.

Nói xong, nàng nhảy ngay vào trong xe rồi Tiểu Thanh với Tiểu Hồng liền đẩy xe đi luôn. Mộ Quang thấy thế vội kêu gọi:

– Lệnh Hồ cô nương!

Lệnh Hồ Sở Sở nghe gọi, liền bảo hai nữ tỳ ngừng xe, quay đầu lại hỏi:

– Nghiêm đại ca muốn nói gì với tôi thế?

Nghe thấy nàng ta gọi mình là đại ca Mộ Quang đã ý thức ra đối phương bây giờ đã là em dâu của mình rồi, chàng giật mình đến thót một cái, muốn nói lại thôi.

Lệnh Hồ Sở Sở thấy thế, vừa cười vừa hỏi lại:

– Nghiêm đại ca sao định nói lại...

Mộ Quang hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, ấp úng mãi mới nói được:

– Bệnh của Lệnh Hồ cô nương có vẻ nặng lắm, cô...nương với Gia Cát hiền đệ phải nên... cùng giữ gìn sức khỏe.

Lệnh Hồ Sở Sở nghe nói, lẳng lặng hồi lâu mới gật đầu, vừa cười vừa đáp:

– Đa tạ đại ca đã có lòng dặn bảo như vậy! Du hiệp giang hồ rất nhiều phong hiểm, từ giờ trở đi đại ca cũng nên...

Nói tới đó nàng đã nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa. Hai nữ tỳ liền đẩy xe của nàng đi luôn.

Mộ Quang thấy nàng ta vẫn có tình với mình, nhưng sự thực diễn biến như vậy, bất đắc dĩ đành phải dậm chân thở dài. Dĩ nhiên lúc mũi lòng, chàng không sao cầm nổi hai giọt lệ anh hùng, nên má chàng đã ướt đầm.

Đang lúc ấy bỗng có một bóng xanh lướt tới. Chàng muốn lấy tay áo lau chùi nước mắt, nhưng đã muộn rồi.

Thì ra người đó chính là Tiểu Thanh. Nàng đứng trước mặt chàng, vừa cười vừa hỏi:

– Nghiêm tướng công là một vị anh hùng đầu đội trời, chân đạp đất như thế, sao mà cũng có nước mắt ràn rụa...?

Rất hổ thẹn, Mộ Quang vội đỡ lời:

– Nhiếp cô nương không nên cười tôi như thế! Thương tiếc sự ly biệt, ứa nước mắt ra như vậy là thường tình của người đời.

Nghe thấy chàng nói như vậy, mặt mới bớt căng thẳng, Tiểu Thanh mỉm cười nói tiếp:

– Thế ra không phải là Nghiêm tướng công không có tình ý gì với chủ nhân của chúng tôi đâu. Thảo nào, trong khi đau nặng như thế, chủ nhân còn bảo chúng tôi quay lại tặng cho tướng công một vật này.

Mộ Quang ngạc nhiên hỏi:

– Lệnh Hồ cô nương tặng vật gì cho tôi thế?

Tiểu Thanh móc túi lấy mấy tờ giấy mỏng ra đưa cho Mộ Quang mỉm cười nói tiếp:

– Đây là chủ nhân chúng tôi đã tốn rất nhiều công phu đặc biệt nghiên cứu mấy thế sáo rất thần kỳ, tên là Hàn Tương Bát Thức, và còn sai tôi nói với tướng công, là tướng công đã được gặp lại Hứa Linh Sa cô nương, thì đừng có chia tay nhau nữa, hai người chịu khó tu luyện võ công, kết bạn du hiệp giang hồ, và cần phải lĩnh hội thực kỹ câu này: "Tình trời bỗng bị ngăn đôi, nghiên ngẫm bệnh tương tư là một sự rất đau khổ, không mấy ai chịu nổi được đâu".

Mộ Quang nghe nói, định đem chuyện Linh Sa đã lấy chồng và có con kể cho Tiểu Thanh hay, nhưng vì câu chuyện quá dài và quá khúc triết, trong thời gian ngắn không thể nào nói rõ được hết. Hơn nữa, Lệnh Hồ Sở Sở đã lấy Gia Cát Lang, mình có nói ra cũng vô ích thôi, nên chàng đỡ lấy pho Hàn Tương Bát Thức bỏ vào túi, rồi ỨC LỆ, rầu rĩ nói tiếp:

– Nhiếp cô nương, đa tạ Lệnh Hồ cô nương đã có tình ý với tôi như vậy. Tôi cũng có một vật này, nhờ cô nương chuyển tặng Lệnh Hồ cô nương hộ.

Tiểu Thanh hớn hở, mỉm cười hỏi lại:

– Vật gì thế? Có phải là Huyết Thần Kinh không?

Mộ Quang lắc đầu đáp:

– Tôi định biếu cuốn Huyết Thần Kinh cho Lệnh Hồ cô nương thực, nhưng bây giờ cuốn kinh ấy đã tàn khuyết, không còn giá trị gì để tặng nữa!

Tiểu Thanh vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Chẳng hay tướng công còn có vật gì giá trị cao hơn để tặng cho chủ nhân chúng tôi thế?

Mộ Quang gượng cười móc túi lấy cái hộp gấm của hạch phu nhân tặng cho ra đưa cho Tiểu Thanh.

Cũng giơ tay ra trịnh trọng đỡ lấy cái hộp. Tiểu Thanh mỉm cười hỏi:

– Nghiêm tướng công, cái gì đựng ở trong cái hộp này thế?

Mộ Quang lắc đầu gượng cười đáp:

– Tôi cũng không biết trong đó đựng cái gì. Nhưng tôi dám chắc vật ở bên trong thế nào cũng rất phi phàm và còn có công hiệu giúp người giải nguy cùng tể cấp nữa. Kính phiền Nhiếp cô nương chuyển lời hộ. Bảo khi nào Lệnh Hồ cô nương có việc gì nguy nan thì cứ việc mở ra mà xem.

Tiểu Thanh vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Như vậy cái hộp gấm này là của người khác tặng cho tướng công phải không?

Mộ Quang gật đầu đáp:

– Người tặng cái hộp đã dặn bảo tôi, trừ phi gặp phải việc gì đại nguy cơ. Bằng không, phải đợi chờ về tới Trung Nguyên rồi hãy mở ra xem.

Tiểu Thanh kêu “Ồ” một tiếng, hình như còn muốn nói thêm gì, thì ngoài rừng đã có tiếng của Tiểu Hồng kêu gọi:

– Thanh tử!

Tiểu Thanh mỉm cười nói với Mộ Quang tiếp:

– Nghiêm tướng công, cổ nhân có câu: “Đời người như một giấc mơ”. Trong lúc nhàn rỗi tướng công nên hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ với chủ nhân chúng tôi như giấc mộng nghìn năm kỹ lưỡng, thì sẽ hiểu thấu ngay. Thôi Tiểu Thanh tôi không dám nói nhiều nữa.

Nói xong, nàng vẫy tay một cái rồi quay người đi luôn, chỉ trong thoáng cái đã mất dạng liền.

Vốn dĩ vẫn ăn năn và áy náy, nay nghe thấy Tiểu Thanh nói như vậy khiến Mộ Quang lại càng ăn năn áy náy thêm, vì chàng nghĩ lại lời nói của Tiểu Thanh, biết bên trong có thâm ý rất sâu, nhưng chàng nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được thâm ý ấy.

Mộ Quang đứng ngẩn người ra một lúc, rồi bụng bảo dạ rằng:

– Công việc ở miền Tây này đã xong, bây giờ ta biết đi đâu?

Một lát sau, Mộ Quang đã nghĩ ra được hai cách:

Một quay trở về Lãnh Trúc Bình ở Bắc Nhạc tham kiến ân sư Lãnh Trúc tiên sinh trước.

Hai, đi kiếm một chỗ vắng vẻ tập luyện võ công và nghiên cứu “Hàn Tương Bát Thức” của Lệnh Hồ Sở Sở mới tặng cho.

Nhất thời chàng không sao quyết định nổi, nên thi hành biện pháp nào. Chàng vừa đi vừa nghĩ, không ngờ chàng không đi ra ngoài rừng mà lại đi thẳng vào trong rừng, đi được một lúc, xuýt tý nữa thì chàng va đụng vào một người.

Chàng ngừng đầu lên nhìn, kinh hãi vô cùng, mới hay người đó là U Minh

Quỷ Âm Tố Mai.

Mộ Quang rất ngượng nghịu, không biết nên nói năng ra làm sao, thì Tố Mai đã đang hoàng chỉ vào một gốc cây cổ thụ, dịu dàng nói:

– Mời Nghiêm huynh ngồi xuống đây.

Tuy lời nói ấy của nàng rất bình thường, nhưng hình như có một oai lực rất mạnh, khiến chàng không dám phản kháng, vội ra chỗ gốc cây đó ngồi xuống ngay.

Tố Mai thấy Mộ Quang đã ngồi xuống, cũng tới chỗ gốc cây ngồi đối diện với chàng, rồi vừa cười vừa hỏi:

– Nghiêm huynh, Xà Khiết Mỹ Nhân Lệnh Hồ Sở Sở đâu?

Vừa rồi Mộ Quang trông thấy Tố Mai ra lệnh cho quần tà thực là oai phong sát khí biết bao. Bây giờ lại thấy nàng nói thỏ thẻ như vậy thực là nhu mì biết bao, nên chàng cũng phải kinh ngạc vô cùng chỉ muốn được trông thấy rõ bộ mặt thực đang bị cái khăn lụa đen che lấp của nàng. Tố Mai thấy Mộ Quang cứ nhìn thẳng vào mặt mình mà không trả lời như vậy, liền mỉm cười hỏi tiếp:

– Nghiêm huynh làm gì thế? Tôi hỏi Lệnh Hồ cô nương hiện ở đâu, sao không thấy Nghiêm huynh trả lời?

Mộ Quang nhận thấy mình đã thất lễ, mặt đỏ bừng khẽ đáp:

– Nàng ta đã đi rồi, tôi cũng không biết nàng đi đâu hết.

Tố Mai vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Nghe nói cô ta rất có lòng với Nghiêm huynh, nên không quản ngại vạn dặm xa xôi, đi theo hộ tống huynh như vậy, sao lại bỗng dưng lầy Gia Cát Lang như thế?

Mộ Quang gượng cười đáp:

– Gia Cát hiền đệ của tôi bất cứ về nhân phẩm, kiến thức văn tài võ học vẫn đều hơn Mộ Quang tôi trăm lần.

Tố Mai lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

– Tôi không tin trong đời này còn có người đàn ông nào anh tuấn và đẹp trai hơn Nghiêm huynh.

Mộ Quang thấy nàng ta khen như vậy, ngượng nghịu đến mặt đỏ bừng vội đỡ lời:

– Âm cô nương chưa được gặp Gia Cát Lang nên mới nói như vậy. Nếu không tin, cô nương cứ hỏi Hách Liên công chúa sẽ biết Mộ Quang tôi không nói sai.

Tố Mai vừa cười vừa nói tiếp:

– Dù Gia Cát Lang có đẹp trai tao nhã và văn võ toàn tài như Nghiêm huynh

đã nói, nhưng Lệnh Hồ Sở Sở không khi nào lại thay lòng đổi dạ đột nhiên lấy Gia Cát Lang mà quên hết mối tình cảm với Nghiêm huynh như vậy được.

Mấy lời nói đó quả thực đã cởi mở tấm lòng u uất của Mộ Quang từ nãy đến giờ, nhất là tâm sự của chàng xưa nay không hề thổ lộ cho ai hay biết cả, nay lại do mồm Tố Mai nói ra, chàng không cảm khái sao được, nên chàng cúi đầu xuống, mãi mãi mới thốt ra được một câu như sau:

– Người nào có tình người ấy, không ai có thể cưỡng ép được.

Nói tới đó, chàng lại cảm thấy mũi lòng, hình như nước mắt muốn nhỏ xuống ngay. Nhưng chàng là người rất kiêu ngạo, khi nào lại chịu ứa lệ ở trước mặt Tố Mai, nên chàng miễn cưỡng trợn ngược đôi lông mày lên khế ngâm rằng:

*“Dục trừ phiền não tu vô ngã
Các hữu duyên mạc tiện nhân”.*

Tạm dịch:

*“Muốn quên phiền não sâu thương
Hãy nên bình thản xem thường cái ta.
Duyên ai phận nấy đó mà
Đừng nên mê đắm chân sa bước vào”*

Tố Mai lắng lắng nghe xong hai câu thơ đó, nhìn thẳng vào mặt Mộ Quang với giọng dịu dàng mà đỡ lời:

– Hai câu thơ của Nghiêm huynh vừa ngâm đó, bên trong bao hàm rất nhiều sự cay đắng chua chát. Tiểu muội cảm thấy chỉ có bản sắc của những đại anh hùng, thì lúc đang đau đớn cần phải lớn tiếng khóc lóc một hồi, khi mừng rỡ thì phải khăng khái ca lên một bài, chứ cứ để tâm sự tích uất ở trong đáy lòng thì rất dễ bị đau ốm. Mong Nghiêm huynh đừng có cưỡng lại thường tình, mà cứ ở trước mặt tiểu muội lớn tiếng khóc một trận, thì hoặc giả bao nhiêu sự phiền não sẽ rửa sạch được hết.

Mộ Quang không ngờ Tố Mai lại có bụng dạ rộng lượng hơn người như vậy. Đáng lẽ chàng định khóc một trận thực lớn, nhưng bây giờ nghe thấy nàng ta nói như thế chàng lại không tiện nhỏ lệ.

Thấy Mộ Quang có thái độ ngượng nghịu như vậy. Tố Mai không sao nhịn được, vừa cười vừa nói tiếp:

– Huynh muốn khóc thì cứ việc khóc, mà không khóc thì phải nên cười ngay, chứ đừng nên ngẩn người ra mà nhìn tiểu muội như thế làm chi?

Hổ thẹn quá, không biết nói năng ra làm sao. Mộ Quang đánh liều gạt chuyện kia sang một bên và mặt đầy mày dạn đáp:

– Tôi muốn được trông thấy rõ mặt của Âm cô nương.

Âm Tố Mai không trả lời thẳng câu hỏi của chàng, mà khẩn khoản mời

chàng:

– Chỗ ở của muội là Băng Hồn Cốc ở trên núi Kỳ Liên. Vì cảnh ở đó cũng khá đẹp nên tiểu muội muốn mời huynh đi tới đó thưởng cảnh tuyết phủ với mai hoa và nếm mùi rượu Lạnh Ngọc Hương Linh của tiểu muội tự ngâm lấy. Không biết Nghiêm huynh có thể nể mặt mà nhận lời mời của tiểu muội không.

Mộ Quang lại nghĩ tiếp:

“Đối thủ chủ chốt của quần hiệp chính phái ở Bạch Long Đồi sau này sẽ là quần tà của Tây Nhạc với Thế Ngoại Bát Hung, nay có dịp may này ta thử đi dò thám xem căn bản và lai lịch của Tố Mai ra sao. Huống hồ đối phương có thiện cảm với mình như thế, phen này đi tới đó, chắc nàng ta thể nào cũng đỡ trận Tiêu hồn hay đưa ta vào trong quan ải phần son. Nhưng với ý chí và nghị lực của ta, chắc thể nào cũng thể xông pha qua được”.

Nghĩ vậy, chàng liền vui vẻ nhận lời luôn. Thế rồi cùng Tố Mai rời khỏi khu rừng rậm đó đi tới núi Kỳ Liên tức thì.

Ngờ đâu khi Mộ Quang với Tố Mai đi Kỳ Liên thì cũng chính là lúc Lệnh Hồ Sỗ Sỗ đang học máu tươi đau nặng đến sắp chết.

Thì ra Lệnh Hồ Sỗ Sỗ rất yêu thương Mộ Quang, nhất đán thất tình, nàng liền mang tâm bệnh rất nặng. Nhờ có nội công rất thâm hậu, mới miễn cưỡng duy trì được.

Khi đối thoại với Tố Mai ở trong rừng rậm, nàng lại tổn thương khá nhiều nguyên khí, tới khi gặp Mộ Quang rồi, nàng cố làm ra vẻ lạnh lùng. Tất nhiên làm như thế bệnh của nàng ắt phải nặng thêm lên.

Khi ra khỏi khu rừng, nàng sai Tiểu Thanh đem pho sách “Hàn Tương Bát Thức” để tặng cho Mộ Quang, thì nàng lại thở dốc lên một hồi. Tiểu Hồng thấy chủ nhân hơi khác, liền bỏ cái khăn lụa che mặt xem, thấy Lệnh Hồ Sỗ Sỗ mặt nóng như lửa, đỏ như phấm, hai mắt lờ đờ, khiến Tiểu Hồng cuống quýt, vội kêu gọi: “Thanh tử” hoài.

Tiểu Thanh nghe thấy tiếng gọi, vội rảo cẳng quay trở lại. Nàng còn chưa biết bệnh của chủ nhân đã biến chuyển, lại còn đưa cái hộp gấm cho chủ nhân, vừa cười vừa nói:

– Cô nương xem Nghiêm tướng công có tử tế không, đã tặng lại cái hộp gấm này cho cô nương đấy.

Lệnh Hồ Sỗ Sỗ uể oải giơ tay đỡ lấy cái hộp gỗ ôm vào trong lòng và u oán nói:

– Khi tặng cái hộp gấm này chàng có còn nói gì nữa không?

Lúc ấy Tiểu Thanh mới trông rõ sắc mặt của chủ nhân, cũng phải kinh hoảng, liền cau mày lại đáp:

– Nghiêm tướng công thực là người si tình nhất thiên hạ. Tướng công có nói là xin cô nương cùng Gia Cát hiền đệ phải giữ gìn sức khỏe, khéo dưỡng bệnh để chóng được lành mạnh.

Lệnh Hồ Sở Sở nghe xong, gượng cười nói tiếp:

– Chàng là người chính trực, không để ý nghĩ kỹ. Việc này chỉ trách ta chứ không thể oán chàng được, vì hành động của ta đã sai lầm ngay từ lúc đầu!

Tiểu Thanh mỉm cười an ủi nàng rằng:

– Cô nương là người phong lưu, thích du hí nhân gian, giả dạng trai để làm bạn kết nghĩa với Nghiêm tướng công, cùng nhau đi về phía Tây xa vạn dặm như thế, có sự lỗi lầm gì xảy ra đâu, mà phải nói là một võ lâm giai thoại rất hiếm có, kể cả từ cổ chí kim.

Lệnh Hồ Sở Sở thở dài một tiếng, nước mắt nhỏ giòng xuống như mưa.

Trực tính và nóng nảy hơn, Tiểu Hồng thấy thế dậm chân một cái, hậm hực nói:

– Việc này không thể trách cô nương được, chỉ trách Nghiêm Mộ Quang kém phúc đức, đầu óc quá ngu xuẩn, dù là người trong cuộc vẫn u mê hơn người ngoài! Tuy đã có biết bao nhiêu lần ám thị mà chàng ta cũng không sao đoán ra được Gia Cát Lang tức là Lệnh Hồ Sở Sở như thế.

Lệnh Hồ Sở Sở lại thở dài một tiếng rất náo nùng, mồm lại khạc ra một búng máu tươi.

Mấy ngày hôm nay, nàng đã khạc ra rất nhiều máu như vậy. Tiểu Thanh vội lấy khăn lau chùi máu dính ở trên mép của nàng, Tiểu Hồng hậm hực nói tiếp:

– Cô nương, bất cứ sắc đẹp, võ công văn học và tài trí của cô nương, cái gì cũng đều hơn Hứa Linh Sa nhiều. Tiểu tỳ khuyên cô nương không nên tự hủy hoại tấm thân như thế làm chi. Thà quên bằng Nghiêm Mộ Quang, một người đại ngu xuẩn ấy đi. Nếu quả thực cô nương không thể nào quên được mối tình đó, thì cứ cho họ biết rõ thân phận của mình, công khai thi đua với Hứa Linh Sa một phen. Phải cướp cho kỳ được chàng về mình mới thôi.

Lệnh Hồ Sở Sở lắc đầu, thở dài đáp:

– Tính nết của Hồng nhi thô lỗ hơn Thanh tử của con nhiều, Mộ Quang là một nam nhi hiệp nghĩa không khi nào chàng lại có mối nối cũ. Dù ta có dở hết thủ đoạn ra, thắng được Hứa Linh Sa mà chiếm được chàng đi chăng nữa, thì cũng chiếm được thân chàng thôi, chứ không sao chiếm được nổi trái tim của chàng.

Tiểu Thanh nghe tới đó, rất uyển chuyển đỡ lời:

– Xưa nay cô nương là người rất thông minh, bây giờ vì dục tình quá trớn đã sa vào trong ma đạo. Cổ nhân vẫn thường nói: “Ai mà chả hiếu sắc”, tuy cô nương

chưa chính thức gặp mặt Nghiêm tướng công, nhưng ngày hôm nay cô nương đối xử với chàng như thế nào, và những lời ăn lẽ nói cùng cử chỉ của cô nương rất phong độ như thế mà khiến Nghiêm tướng công đã có thể quên băng hấn đi thì ai dám tin. Cô nương chiếm được lòng của Nghiêm tướng công đã khiến chàng phải ôm hận với Hứa Linh Sa suốt đời. hừ thế chả lẽ cô nương lại không nghĩ tới vấn đề, sau khi hay tin cô nương đã lấy Gia Cát Lang, chàng ta phải mang bệnh tương tư mãi mãi hay sao?

Thấy Tiểu Thanh hỏi như vậy, Lệnh Hồ Sở Sở không biết trả lời như thế nào cho phải, trong lòng có vẻ ăn năn, nên nàng lại thổ ra thêm hai khẩu máu tươi nữa.

Tiểu Thanh vội vuốt ngực cho nàng, và cho nàng uống hai viên linh đơn, rồi khẽ an ủi tiếp:

– Cô nương cứ yên tâm, còn nước còn tát. Hiện giờ điều cần nhất là cô nương phải khoan lòng yên dạ giữ gìn lấy sức khỏe đã.

Lệnh Hồ Sở Sở khóc sụt sùi, tựa mặt vào má Tiểu Thanh, rầu rĩ nói tiếp:

– Thanh nhi, con theo ta bấy lâu, con phải biết ta là người tự phụ như thế nào? Xưa nay có thềm để ý đến người đàn ông nào đâu? Không hiểu tại sao lần này lại quý sai thần khiến, sai ta đem lòng yêu Mộ Quang để ta phải ra nông nỗi này, bị sa vào hố sâu không sao rút ra khỏi được...

Nói tới đó, hơi thở nàng đã yếu ớt, phải ngừng một chút mới gượng nói tiếp:

– Tục ngữ nói không sai chút nào: “Anh hùng chỉ sợ con bệnh nó đầy vò”. Lệnh Hồ Sở Sở ta có công lực cao siêu như thế này, dám nói không còn một người anh hùng hào kiệt nào ở trên hoàn vũ này có thể thắng nổi ta. Ngờ đâu trận tâm bệnh này lại làm cho ta phải khốn đốn như thế.

Tiểu Thanh bỗng thấy mặt Lệnh Hồ Sở Sở rất hồng hào, như người ốm nặng sắp sửa lia côi trần mà cũng có trạng thái như thế, nên nàng sợ hãi vô cùng, có gượng làm ra vẻ trấn tĩnh mà khẽ nói tiếp:

– Cô nương là người rất sáng suốt, đừng có nghĩ vớ nghĩ vẩn như thế nữa. Hãy cẩn thận giữ gìn...

Lệnh Hồ Sở Sở vội thở dài và đỡ lời:

– Ta hiểu lắm. Có lẽ ta chỉ còn ở lại trên trần gian này nửa tiếng đồng hồ nữa là cùng. Hai con theo ta bấy lâu nay, bây giờ ta có mấy điều này, hai người thế nào cũng phải làm cho ta.

Tiểu Thanh nghe nói rất đau lòng, nước mắt đã nhỏ xuống ướt đẫm cả ngực áo mà vẫn không dám khóc ra tiếng. Vì sợ Lệnh Hồ Sở Sở bị kích thích thêm.

Tiểu Hồng tính nóng nảy không sao nhịn được, nghiến răng mím môi nói:

– Nếu cô nương mà chết thật, Tạ Tiểu Hồng thề phải xé xác Nghiêm Mộ Quang, con người đã làm cho cô nương khốn khổ như thế này ra làm muôn mảnh

mới được.

Lệnh Hồ Sở Sở nghe nói liền sầm nét mặt lại, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng lạnh lùng quát bảo:

– Tiểu Hồng quỳ xuống.

Xưa nay Tiểu Hồng với Tiểu Thanh được Lệnh Hồ Sở Sở rất cưng, tuy là thầy trò, nhưng không khác gì chị em vậy, nay thấy Lệnh Hồ Sở Sở quát bảo như thế, tuy không nổi giận mà cũng rất oai nghiêm. Tiểu Hồng hoảng sợ đến run lấy bầy, không dám trái lệnh vội cúi đầu quỳ xuống.

Vẻ mặt lạnh lùng, Lệnh Hồ Sở Sở quay đầu lại nhìn Tiểu Thanh mà dặn bảo tiếp:

– Thanh nhi, trước khi ta chưa chết, con mau phế hết võ công của Tiểu Hồng đi.

Tiểu Thanh giật mình kinh hãi, đứng đờ người ra.

Lệnh Hồ Sở Sở thấy thế càng tức giận thêm quát bảo tiếp:

– Thanh nhi, con không chịu nghe lời, chẳng lẽ để cô nương phải đích thân ra tay hay sao?

Nói xong, nàng gắng sức giở toàn lực ra, tay run run nhắm ngực Tiểu Hồng đang quỳ ở trước mặt mình mà vỗ xuống.

Tiểu Thanh vội quỳ xuống ôm chặt lấy tay nàng, vừa khóc vừa van xin:

– Xin cô nương lượng thứ cho Hồng muội. Vì nó thấy cô nương đau lòng quá nổi, nhất thời lỡ lời đấy thôi. Thanh nhi nguyện lấy tính mạng bảo đảm nó không dám thất lễ với Nghiêm tướng công như nó vừa mới nói đâu.

o O o